

Σαν μνημείο. Σαν ένα ζωντανό, λειτουργικό μνημείο. Αυτή θα ήταν η απάντηση στο ερώτημα: Πως σου φάνηκε το ιστορικό κέντρο του Τορίνο; Αγκυροβολημένος εκεί για 30 ώρες χωρίς υποχρεώσεις, χωρίς πρόγραμμα, έκαμα μια απόπειρα να καταλάβω κάτι από αυτό. Και κάτι από όσους ζουν κι εργάζονται εκεί.

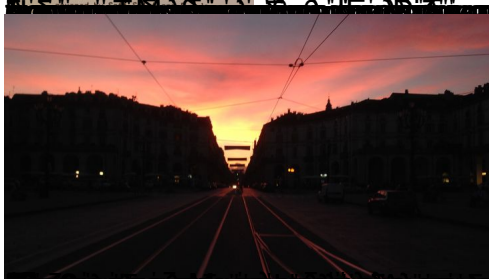
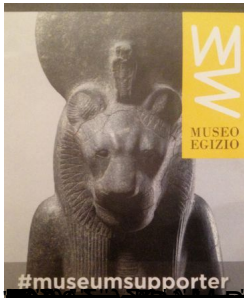
Πόλη βαριά, επιβλητική, δημιουργημένη με όλη την έπαρση του να παίξει επάξια το ρόλο της βασιλικής πρωτεύουσας, έστω και για πέντε μόνον χρόνια, μέχρι το 1865. Μετά, πρωτεύουσα χρίστηκε η Φλωρεντία αλλά από το 1870 η Ρώμη, δικαιολόγησε πλήρως τον τίτλο της αιωνίας πόλης.

Ύστερα από ένα γενναίο πρωινό, πήρα τους δρόμους και 12 παρά πέντε μπήκα σε ένα κουρείο. Ελάχιστα Ιταλικά, ολίγη παντομίμα και τελικώς συνεννοηθήκαμε. Θα στοίχιζε 20 ευρώ αλλά όχι εκείνη τη στιγμή. Μετά τις μέτζο ντούε, τις 14.30, διότι κλείνει και ο κουρεύς θα πάει για φαγητό.

Την επόμενη μια ώρα περπάτησα κατά μήκος της Academica Albertina, η οποία μετά την διασταύρωσή της με την Corso Vittorio Emanuele II, ονομάζεται Madama Cristina. Λαϊκή αγορά, διακριτικές αφίσες πολιτικού αγώνα με ξεχωριστούς παραλληλισμούς, πάρα πολλά φαγάδικα, παγωτατζιδικά, μικρά καταστήματα λιανικής που ακόμα έγραφαν τις τιμές χειρόγραφα σε ταμπελάκια φλούο, μεσιτικά γραφεία με τιμές διαμερισμάτων υπερβολικές για τα Ελληνικά δεδομένα και μια παρά πέντε μπαίνω σε ένα ακόμα κουρείο.

Κατά την επίσκεψή μας στο εστιατόριο, ο ιδιοκτήτης μας ενημέρωσε ότι ο πατέρας του, ο οποίος είναι από την Ελλάδα, έχει μετακομίσει στην Ιταλία και έχει πάρει την ιταλική υπηκοότητα.